

Prozni kutak

Igor Stojaković

SAN SNOVA

Kasno proljeće. Sunce sve više oklijeva, a nebo se odaje azuru. Vrijeme je odluke: ili će teške monsunske kiše ili će prašne saharske suše. Trećega nema.

Kada se jednoga kasnoproletnog jutra Avram Molbenko probudio iz preobilnih snova, primijetio je da se pretvorio u golemi privjesak za ključeve. Uхватила ga panika. Bilo je rano jutro, šest, pola sedam. Ukućani su još spavali, ali uskoro će se, bilo je to posve izvjesno, probuditi i zateći ga u ovom nezavidnom stanju. Osim toga, kako će ovakav na posao? Danas je sastanak s predstavnicima Pododbora, sastanak koji će zacrtati poslovne trendove za cijelu iduću godinu! Takvu stvar, mislio je Avram Molbenko, nikako ne bih smio propustiti. Pokuša zato ustati iz kreveta. Nogama je dodirnuo pod, ali lanac kojim je bio vezan za težak gusani ključ nije mu dao da krene dalje, do kupaone oprati zube, recimo. Ključ je ležao na tepihu s druge strane kreveta; nije bio posebno masivan, ali je bio, kako smo rekli, od gusa – najteže stvari u poznatom svemiru. Lanac kojim pak bijaše povezan s ključem nije se činio naročito čvrstim, a nije bio deblji od vratnoga lančića. Pokuša ga Avram raskinuti snagama obje ruke, ali nikako mu nije uspijevalo. Tanak lanac odbijao je puknuti, pokoriti se očitim fizikalnim zakonitostima. Tražio je Avram odgovarajuće mjesto, najslabiju kariku, ali i opet i opet lanac nije popuštao. On brizne u očaj, kad se začuje zvuk alarma – bio je to mobitel supruge mu Oleje koja je spavala u susjednoj sobi jer je smatrala da... ah, nije važno, ne želimo ovom prilikom narušavati niti jednu od brojnih privatnosti obitelji Molbenko.

Avram je slušao zvuke koje je Olea proizvodila prilikom buđenja, ustajanja i ustrojavanja za novi radni dan te joj je slutio tijek misli. I točno je prepoznao trenutak kad je ona shvatila da on još nije ustao, premda je trebao, jer uvijek se budi prvi, prije svih. Polako je otvorila vrata sobe u kojoj se Avram probudio u obliku na koji nikako da se privikne. Kad ga je ugledala, samo je vrisnula nijemo, naštimala grimasu lica na najjače i žurno zatvorila vrata.

Avram je pokušao podići ključ s poda i sam se uputiti vratima, ali nije išlo – ključ je bio pretežak, težak poput prekaljenog komadića crne rupe. Iza vrata, u ostatku stana, čulo se komešanje – supruga Olea, šokirana jutarnjim uobličjenjem svoga supruga, očito je uzbunila djecu. Prvi je na vrata pokucao maleni Ambleo. Završavao je prvi razred i bio ponos obitelji.

»Uđi Leo«, rekao je Avram prepoznavši laku sinovljevu ruku, točnije srednji zglob kažiprstića kako se odbija od vratne iverice.

Ambleo se pojavio na vratima:

»Tata?«

»Tu sam, sine! Uđi.«

Ali Ambleo je – smotrivši scenu s krevetom, ocem, lancem i ključem – raširio oči na sekundu, a potom brzo svrnuo pogled i napustio sobu.

Naravno, čitav skandal nije mogao proći bez starijeg sina, Pelopa. Taj je pak išao u osmi razred, prolazio kroz sve vrste pubertetskih kriza i pravio probleme kakve god, kome god i budzašto. Samo je provirio kroz odškrinuta vrata i rekao:

»U jebote...«, pa se muklo nasmijao gradeći se da to nije ništa ozbiljno – i otišao iz sobe, naravno, i on.

Zadnji pokušaj normalizacije izvršio je obiteljski pas – Guriel. Utrčao je u sobu mašući repom. Situacija s Avramom donekle ga je zbunila, ali ne i pokolebala, jer takvi su psi. Prišao je gazdi svome i izrazio mu posvemašnju privrženost. Avram pak na Gurielovoj gubici uoči čudno znamenje: imala je, gubica ta, oblik neke antikne brave. Shvatio je odjednom da sve ovo on samo sanja i da treba taj odvratni gusani ključ gurnuti psu Gurielu u gubicu pa će snu doći kraj – probudit će se u dobro poznatoj javi, stvarnosti kao takvoj, u kojoj je umrežen, premrežen, pečen i kuhan (a u snu je sirov, jako sirov). I pokuša ponovno, svim snagama, podići taj teški ključ. A ključ, kako to u snovima obično biva, odjednom više nije bio težak; Avram ga je bez teškoća gurnuo psu u gubicu-bravu. I dogodi se sljedeće: pas proguta ključ, povuče za ključem lanac, a za lancem krene i privjesak za ključeve, odnosno protagonist Avram. Pas ga je progutao samo tako – tek tada je Avram primijetio da je živinče to neobično poraslo. I tko će ga tako velikog izvoditi u šetnju? I tko će ga uopće voditi u šetnju sad kad se on, Avram, našao sred pasje utrobe? Ambleo je premali, Pelopa sad zanimaju druge stvari, a Olea je prezaposlena. Možda da...

Ili ipak ne.